

187

бъдат винаги недоволни, отколкото да покорояват глава на всички хрумвания на един млад и неопитен самодържец. Най-накрая имаше и такива, които повтаряха това, което чуват от други, без да знаят сами какво точно биха искали, ако махнат Асена. Все пак глухият ропот се разливаше от къща на къща, хранеше се с измислици и клевети, използваше великодушието и доверието на тоя, който можеше с един замах да ги унищожи до корен, проникваше във всички среди, растеше, и се умножаваше кат стоголаво, невидимо, але могъщо чудовище.

Беше една ветровита мартенска нощ от 1225 година, когато в една жрънка край Етъра, на двадесетина поприща извън Търнов, един по един се събираха недоволниците. Един по един като крадци се промъкваха в мрачевината, край виещите се сенки на залюляните от вятъра дървета, край зашумелите храсти по брега на реката.

На всеки сто стъпки вардеше зорко, верен съзъклятник, който искаше да му се каже уречената дума. Най-мъчно бе да се мине през първия пропуск: градските порти. Ала там катепан Димитри бе наредил свои люде, които си затваряха очите пред необикновения наплив от желаещи да отидат на лов, или да видиколят болните си роднини край Дръстър, Бдин или Овеч. Така до вечерта през градските порти се изнизаха повече от четиридесет знатни първенци, без да направи това никому впечатление. А към полунощ пред градските порти спря мрачно и скръбно шествие.

Марина, единствената дъщеря на богатия оръженосец майстор Ефтим, бе заболяла от проказа. И сега, вместо да бъде изгонена като бясно куче из града, или убита с камъни, тя заминаваше за приюта, който бе построен по волята на царица Анна. Тъжно заминаване бе това, защото се погребваше жив човек. Най-напред вървеше стража от десетина стотници, подир които следваше болната, облечена в черна наметка с качулка, която закриваше лицето ѝ. На двадесет стъпки вървеше духовенството с молитвени песни и кадилници в ръце. Следваха роднините, облечени в също такива наметки с качулки, за